

# Sumari

El món es va fent petit.....	7
Una aventura per compartir .....	13
El pla de no tenir pla .....	17
Això ja ha començat!.....	21
El ferri de Travemünde.....	25
La frontera de Rússia.....	29
La ciutat inventada .....	33
La Venècia russa.....	37
Rumb cap a Moscou .....	41
Una plaça roja i bella.....	45
Bales sobre Izhevsk.....	49
Causant admiració a Omsk.....	53
El correu del tsar .....	57
Enmig de la taigà siberiana.....	61
L'ull blau de Sibèria.....	65
Ulan-Ude, la Mongòlia russa.....	69
Aixecar-se és obligatori.....	73
Ferides de guerra.....	77
El pastís de Vladivostok.....	81
Ens acomiadem de Rússia .....	85
Cavallers motoritzats .....	89
Trenta quilòmetres, tres hores.....	93

El viatge dins el viatge .....	97
Seattle i els papers mediambientals .....	101
Carretera i manta, una gran decisió.....	105
Altre cop junts .....	109
Els carrers de San Francisco .....	115
El carrer principal d'Amèrica, la Ruta 66.....	119
Camperes, barrets i revòlvers .....	123
Nova Orleans i el tram final.....	127
Miami Beach, l'Amèrica cubana.....	131
El viatge continua .....	135
Hem fet la volta al món .....	139
Annexos .....	143

# El món es va fent petit

¿A qui no se li ha passat pel cap alguna vegada fer la volta al món? Tots ho hem pensat, però gairebé sempre ho acabem deixant per a més endavant. Al cap i a la fi, pensem, el món no es mourà d'on és i sempre hi serem a temps. De tant en tant, però, hi ha algú que decideix tirar pel dret i llançar-se a l'aventura. És el cas dels dos protagonistes d'aquest llibre que van apostar per fer la volta al món en moto i amb unes grans dosis d'il·lusió.

El Víctor i el Jaume es coneixen de fa molt temps, però estic segur que en aquest llarg viatge van aprendre moltes coses que desconeixien l'un de l'altre. Al cap i a la fi, la millor manera de conèixer algú, i d'enfortir una amistat, és emprendre un viatge plegats, com més lluny millor.

El que tenen de bo els viatges llargs és que travesses molts països, coneixes gent i vas cremant etapes de manera accelerada. Si vas en moto, a més, tens la sort de formar part d'una confraria que no necessita carnets i que podríem anomenar la Germandat Mundial dels Motoristes, integrada per bojos per les motos que de seguida que reconeixen un company d'il·lusió no dubten a ajudar-lo.

El Víctor i el Jaume van sortir un bon dia en moto de Barcelona cap al nord, com si anessin a passar uns dies a la Costa Brava, però no van parar fins que, més de 20.000 kilòmetres després, van tornar a la casella de sortida per l'altre costat del món, havent travessat Europa, Àsia i Amèrica del Nord. Jo diria que el tros d'Europa devia ser el menys agraït del viatge, ja que, al cap i a la fi, es tracta d'un

territori conegut. A partir de Rússia, però, les coses canvien. Allò és un altre món on poca gent parla anglès, el whisky i la grappa cedeixen el pas al vodka i costa situar-se i orientar-se, sobretot si tenim en compte que els cartells estan escrits en alfabet ciríl·lic.

Sibèria és tota una aventura: un territori extensíssim, amb carreteres en mal estat, molts kilòmetres de no-res, poques benzineres i escasses poblacions. A la taigà no tens més remei que confiar sovint, per trobar un lloc on dormir, en la bondat dels desconeguts, en una gent que fa uns ulls com taronges quan veuen arribar un parell de motoristes tocats per la tramuntana que estan fent, com aquell que no vol la cosa, la volta al món. El perill és que l'hospitalitat, quan falla la llengua, s'expressa en forma de brindis amb vodka, fet que sol allargar-se unes quantes ampolles i que acostuma a derivar en una ressaca important.

Amb la idea d'anar fent uns cinc-cents kilòmetres diaris, el Víctor i el Jaume es van plantar, a cavall de les motos i com si fossin una reencarnació de Miquel Strogoff, el correu del tsar, en llocs mítics com Irkutsk, el llac Baikal i Vladivostok. Al seu darrere quedaven dies de pluja, llits incòmodes, cansament acumulat, carreteres com fangars, caigudes, botes destrossades i neumàtics gastats. Tots dos sabien, però, que havia valgut la pena arribar fins allà. Viatjar, al cap i a la fi, sempre té premi, ja que veus nous horitzons i aprens a conèixer millor. En aquest sentit, sempre he pensat que els millors viatges són els que et fan tornar canviat a casa, i estic segur que, quan van arribar a Barcelona, el Víctor i el Jaume ja no eren els mateixos.

La comunió dels dos amics amb les motos és tan intensa que em va saber greu quan, en fer el salt a Amèrica, se'n van haver de separar temporalment. Les màquines van anar en vaixell fins a la Costa Oest, mentre que ells hi van volar. A partir d'aquí s'obre un viatge dins del viatge, un parèntesi sense moto en què a tots dos se'ls veu desubicats, com un *cowboy* a qui han robat el cavall. No és fins que recuperen les motos, després de llargs tràmits burocràtics, que tornen amb ànims renovats.

A Amèrica tot canvia. I és que les carreteres americanes semblen fetes per emprendre llargs viatges, sigui en moto, en cotxe o en un autobús Greyhound. La Beat Generation i, més en concret, la novel·la *A la carretera*, de Jack Kerouac, ho avalen. I també els *hippies* que van venir després, grans partidaris del viatge en tots els sentits.

Els carrers de San Francisco i la mítica Ruta 66 acullen els dos viatgers i els marquen el camí cap a l'Oest de les pel·lícules. Aquí, els dos amics ja comencen a assemblar-se als dos motoristes protagonistes d'*Easy Rider*, que van a Nova Orleans a la recerca d'un viatge interior. En el cas del Víctor i el Jaume, la gran descoberta a Nova Orleans va arribar en forma de concerts de jazz.

Quan a Florida, tres mesos després de començar el viatge, embarquen les motos cap a Barcelona, la conclusió no pot ser una altra que el viatge ha estat inoblidable. Coneixent-los com els conec, però, m'hi jugaria el que fos que en el vol de tornada tots dos ja van començar a parlar d'on anirien en el proper viatge. En moto, és clar, perquè aquests dos tenen benzina a les venes, molta carretera per córrer i la sensació que el món se'ls va fent cada dia més petit.

Xavier MORET





## Una aventura per compartir

Un viatge comença amb un primer pas. El nostre va iniciar-se l'endemà d'un sopar d'amics que vam celebrar en una nit xafogosa del mes d'agost de 2013 a Cadaqués.

L'endemà, la meva dona Laura, tot xerrant, va fer-me notar la manca d'objectius d'alguns dels nostres convidats.

—La gent té poques il·lusions i projectes.

Tens raó, crec que ja és hora de fer aquell viatge que sempre m'ha fet il·lusió. L'any vinent faré la volta al món en moto.

—Ostres! Una idea genial.

La reacció que ella va tenir en assabentar-se'n no va sorprendre'm gens. Tenia molt clar que la meva dona em donaria suport. És una persona molt activa i plena d'inquietuds. La Laura va implicar-se a l'instant en aquell projecte que havia anat gestant en els darrers mesos. Primer tot sol, fins que vaig decidir-me a anunciar que faria la volta al món.

L'actitud d'ella va ser l'excepció ja que no tothom va resultar ser tan entusiasta. La majoria de gent, en sentir parlar del projecte, treia les seves pors i me les volia encomanar. Però a mi, en lloc de contagiar-me em van abraonar quan em vaig adonar que el que volíem dur a terme a d'altres els feia tanta por. I això va ser l'antídoto perfecte contra els temors. Un estímul afegit que em va enfortir.

Vaig començar a planificar diverses rutes tenint clar que aquell viatge el faria acompanyat. En un primer moment havia pensat anar-me'n sol, però com que volia gaudir de la conducció i dels paisatges,



vaig creure que seria bo compartir aquella sensació amb algú. Fer la volta al món en moto ben acompanyat podria ser una experiència immillorable.

Però no calia córrer, jo sabia amb qui volia anar-me'n.

—No hi hauries d'anar sol, Víctor. I si et passa alguna cosa? Com t'ho faràs? —em repetien sovint, capficats en veure només els riscos del viatge.

—Si hi vaig amb algú, serà per gaudir junts de l'experiència i per compartir vivències, no per una qüestió de seguretat.

Aquells comentaris em van fer constatar que la gent veu el perill i no el plaer. Una visió totalment oposada a la que tenim en Jaume i jo. Per això, vaig fer un afegitó a la meva resposta.

—Només hi ha una persona amb qui faria la volta al món en moto, però no vull dir qui és.

Quan ho deia pensava amb en Jaume, és clar. No obstant això, no vaig voler revelar-ho a ningú. Ni tan sols a ell.

La seva trucada no es va fer esperar. Tan bon punt va assabentar-se del meu projecte, va contactar amb mi.

—Escolta, Víctor, no pensaràs que te n'aniràs sol a fer la volta al món, oi? Quin dia marxem?

—Sortirem el mes de juny, la idea és que arribem a mitjan setembre.

Després d'aquesta conversa vam iniciar els preparatius. L'octubre de 2013 ens reuníem per primer cop per parlar del viatge. Amb l'ajuda del meu fill Víctor, més metòdic encara que jo, vam començar a treballar en la ruta. La idea que teníem era desplaçar-nos en moto tant com poguéssim durant el trajecte, evitant zones en conflicte que dificultessin la travessia. Segons els primers càlculs, tardariem quatre mesos per anar de Barcelona a Barcelona. Però aviat vam veure que podíem aconseguir-ho en només tres i mig.

Aquell Nadal els meus fills van regalar-me llibres de viatges que ens van ser molt útils. Un va ser *El mundo en moto con Ewan McGregor*, l'edició en DVD i llibre de la seva expedició en moto.

Totes aquestes lectures ens van orientar força, evidentment. Però res comparable a la vivència que vam tenir després. Recórrer el món en moto va servir-nos per comprovar que, efectivament, és rodó i per adonar-nos que no ho vam fer per cap dels motius habituals. Aquells que empenyen una persona a realitzar una cosa inusual: assolir un repte, fugir...

No vam fer la volta al món en dues rodes per cap d'aquestes raons. No va ser una evasió, perquè nosaltres som feliços fent el que fem. Ni un desafiament, ja que estem acostumats a fer coses i no ens cal posar-nos a prova.

Quan vaig fer la regata en solitari per l'Atlàntic Nord, no volia demostrar res a ningú, i amb la nova aventura tampoc. Vam decidir fer-ho perquè ens agrada anar en moto, viatjar i, sobretot, per gaudir "menjant" quilòmetres.

La idea de donar la volta al planeta és atractiva, té un cert sentit molt ocult de possessió, d'apropiar-se la terra i tots els seus paisatges. Hi ha molts viatges, però la volta al món és EL VIATGE. Ara sabem que se'ns ha obert una porta a fer llargues excursions que ens permetin de passar-ho igual de bé o, potser, millor i tot.

© Víctor Sagi Montplet i Jaume Falguera Noya, 2017  
© del pròleg: Xavier Moret Ros, 2017  
© de la fotografia de la coberta: Xavier Pladellorens Camps, 2017  
© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2017  
C/ Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida  
editorial@pageseditors.cat  
www.pageseditors.cat

Primera edició: novembre de 2017  
ISBN: 978-84-9975-904-3  
DL L 1293-2017  
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL  
www.bobala.cat

—| imprès a **lleida** |—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <[www.cedro.org](http://www.cedro.org)>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.